

kan der altsaa ikke være det allerringeste at indvende mod denne Anmærkning, og det forekommer Flertallet ganske ejendommeligt, at man ikke skulde kunne indrømme den ærede Minister den samme Stilling overfor § 22, som man paa Forhaand maatte være villig til at indrømme ham overfor § 23.

Der er gjort en Sammenligning mellem denne Anmærkning og den, som i 1894 blev foreslaaet af Krigsminister Bahnson. En saadan Sammenligning er saa vildledende som vel muligt. Det er ikke nogen mild Overdrivelse, man gør sig skyldig i, naar man siger, at det, man her foreslaar, er det, der blev foreslaaet af Bahnson i 1894, og som man den Gang fra et andet og endogsaa mere forligsvenligt Flertals Side nægtede at gaa ind paa. Det er derfor nyttigt at fremhæve, hvad det var, der blev foreslaaet i 1894. Den Anmærkning, Bahnson ønskede, var følgende: „Indtil forandrede Bestemmelser med Hensyn til Hærens Ordning ere vedtagne ved almindelig Lov, kan der gennem kgl. Anordning afviges fra den i § 22 specificerede Anvendelse af de paa Konto B.—K.“ — det er omtrent hele § 22 — „og S.“ — der for Resten drejede sig om Gendarmeriet — „bevilgede Beløb paa Betingelse af, at de derved foranledigede Udgiftsbeløb dækkes ved Besparelser, der i det væsentlige indvindes ved Indskrænkning af det indkaldte værnepligtige Mandskabs Tjenestedage eller ved Besparelser paa andre af de ovennævnte Konti.“ Det, Bahnson her vilde have, var simpelthen Rigsdagens Sanktion til, at han ved kgl. Anordning kunde forandre Hærloven, kunde indskrænke Tjenestedagenes Antal og overføre fra den ene Lønningsklasse til den anden saadanne Beløb, at han kunde overføre til Fæstningen den Bemanding, som han vilde tage fra Fodfolksafdelingerne, og som var nødvendig nu, efter at Fæstningen var bleven fuldført. Herpaa gik Anmærkningen i 1894 ud. Men det er noget saa himmelvidt forskelligt fra det, hvorom der her er Tale, saa det er ret mærkeligt, at en saadan Paastand kan voves.

Bahnsons og den nu foreslaaede Anmærkning ere ikke blot forskellige af Karakter men ogsaa i Henseende til Beløbene. Den Gang drejede det sig om ca. 8 $\frac{1}{4}$ Mill. — det allermeste af § 22 — medens her kun er Tale om den snævre Kreds, der omspænder ca. 2 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Bahnson vilde afvige fra den Specifikation, der var given i hele Kontorækken fra B

til K plus S. Men her er ikke Tale om, at Specifikationen, Konteringen, skal kunne fraviges. Konteringen skal holdes til Punkt og Prikke. Efter den her foreslaaede Anmærkning er der kun Tale om, at de Beløb, der mulig kunde spares ved en forstandig Økonomi; ogsaa virkelig blive besparede og derved opfordrer til Økonomi, idet den Underledelse indenfor Militæretaten, der har Interesse i, at de specielle Foranstaltninger gennemføres, det ene Aar ved: ja, naar vi afgive noget i Aar, og det kunne vi gøre — en Ting kan jo udføres mere rundelig eller mere kneben —, saa kommer næste Aar maaske Turen til os, saa maa en anden afgive noget. Derigennem kommer der en Vekselvirkning i Stand til Fremme af virkelig god Økonomi, og det forekommer mig at være en saare forstandig Ordning. Men en Sammenligning med Anmærkningen i 1894 — det vil jeg gerne have slaaet fast — er der ingen, der med nogen som helst Grund kan drage, den er saa aldeles urimelig, som noget kan være. Det, som Anmærkningen paa § 22 kan sammenlignes med, er Anmærkningen paa § 23, og jeg betoner atter, at naar vi have gentaget Anmærkningen paa § 23 fra tidligere Marineministre til den nuværende, skulde det være ganske mærkeligt, om man vilde se meget principstridigt i at gentage den samme Anmærkning for de Afsnit af § 22, som den ærede Forsvarsminister har peget paa.

Men der er ogsaa en almindelig politisk Grund, hvorfor jeg vil anbefale denne Anmærkning. Vi have i Venstre gennem en Aarrække ønsket — uden at dette Ønske har faaet positiv Form, men det har været noget, som vi have anset for lykkeligt og heldigt — at faa en civil Forsvarsminister. Nu er dette Ønske blevet Virkelighed, og jeg tror, det bør siges, ogsaa her i Tinget, at naar Konseilspræsidenten har paataget sig denne store Opgave at stille sig i Spidsen for de militære Ministerier, har han der paataget sig en Opgave, som kan være tung at løfte, det er i Tingets og den almindelige frisindede Befolknings Interesse, at den nuværende Forsvarsminister staar saa stærkt overfor denne Opgave som muligt. Og, lad nu Anmærkningen være ringe i sin Realitetsvirkning — stor bliver denne Virkning ikke — saa har det, at Tinget her udruster den ærede Forsvarsminister med den Tillid, som herigennem ydes ham, sin moralske Betydning baade i den ene og anden Henseende for ham overfor den Opgave, han har taget sig paa at løse.